

Arrest

nr. 238 753 van 22 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. FRANSSEN, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 mei 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 1 juni 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 8 november 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 4 april 2019 en op 15 mei 2019.

1.3. Op 5 juli 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op diezelfde dag aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Sidi Qassem, de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en moslima te zijn. Rond uw achtste of negende levensjaar stierf uw vader een natuurlijke dood. Uw moeder is ongeveer zeventien jaar geleden overleden (zie infra). Uw zus H.(…), een gescheiden vrouw, woont nog (alleen) in Sidi Qassem en werkt er in een fabriek. Twee zussen en een broer wonen en werken al sedert lang in België en hebben intussen de Belgische nationaliteit verworven.

U bent even naar school geweest, doch omdat u door de leraar geslagen werd mocht u van uw ouders thuisblijven. Van uw veertiende tot uw negentiende werkte u in de landbouw, dit was voor een staatsbedrijf. U had vriendinnen die in Libië werkten en omdat ze het land zo aanprezen besloot ook u op uw negentiende, legaal met uw eigen paspoort, naar daar te gaan. U begon in Tripoli te werken en twee jaar later leerde u via vrienden de Libiër S.(…) S.(…) K.(…) kennen en traden jullie in het huwelijk, dit tegen de zin van uw schoonfamilie die van oordeel was dat Marokkaanse vrouwen profiteurs waren. Vervolgens had u op basis van deze verbintenis recht op verblijf in Libië. Uw huwelijk werd geregistreerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken in Tripoli en bij de Marokkaanse ambassade aldaar. Jullie woonden in de wijk ‘Soeq al Jumaa’ (Tripoli). Met uw schoonfamilie had u quasi geen contact.

U beviel van uw zoontje, S.(…) S.(…) K.(…) N.(…) (CG X; OV X), op het moment dat u uw zieke moeder in Sidi Qassem, Marokko, bezocht. Kort na zijn geboorte liet u hem registreren bij de Libische ambassade in Rabat, doch liet u na hem bij de Marokkaanse overheid te registreren, omdat hij Libiër is, zo stelt u. Evenmin hebt u ooit in zijn hoofde de Marokkaanse nationaliteit aangevraagd. Na het overlijden van uw moeder bent u nooit meer naar Marokko teruggekeerd.

U stelt Libië te hebben verlaten vanwege de oorlog. U geeft aan dat er politie rondloopt die ‘Radaa’ noemen, de meeste leden zijn kinderen die drugs verkopen en met wapens rondlopen, zo stelt u. Uw man werd bij het begin/ midden van de oorlog, toen hij op weg was naar huis, toevallig door een kogel geraakt, afgevuurd door één van deze leden. Uw zoon was op dat moment voor jullie deur aan het spelen en zag zijn vader sterven waardoor hij ziek werd en in Libië behandeld diende te worden. Ook in België werd hij behandeld door een psycholoog, intussen gaat het beter met hem en volgt hij geen verdere behandeling meer. Na het overlijden van uw echtgenoot, u liet zijn overlijden bij verschillende instanties registreren, verhuisden jullie omdat u niet meer kon blijven op de plek waar u uw man had verloren en zijn familie daarenboven te dichtbij was. U nam samen met uw zoon intrek bij een Marokkaanse vriendin in de Omar Ibn al Mukhtar-sstraat en jullie leefden van wat u verdiende met uw werk in een café en van wat u kreeg van de sociale commissie (oa. voedsel). Normaliter zou uw zoon ook recht hebben op een soort van vergoeding daar zijn vader een Libiër was, doch deze som werd nooit uitgekeerd.

Rond december 2017 verlieten u en uw zoon Libië via een smokkelroute, jullie reisden via Zawiya en trokken naar Italië, waar jullie ongeveer een week in een vluchtelingenkamp terechtkwamen en jullie vingerafdrukken werden genomen in Catania. Omdat u hier niet wou blijven reisden jullie naar België waar jullie een drietal dagen verbleven en weer vertrokken omdat u niet wist dat u hier een verzoek om internationale bescherming kon indienen. Vervolgens reisden jullie verder naar Nederland en dienden jullie daar eind 2017 een verzoek om internationale bescherming in, Marokkaanse vriendinnen die met Libiërs en Syriërs zijn gehuwd hadden u aangeraden dit te doen. Omdat jullie vingerafdrukken in Italië waren genomen dienden jullie naar Italië terug te keren (Dublin procedure). Pas vier maanden later gaf u hier gevolg aan, uw zoon ging niet met u mee naar Italië, doch kwam naar België, waar hij op 29 mei 2018, toen nog als niet-begeleide minderjarige, een verzoek om internationale bescherming indiende. U, eenmaal aangekomen in Italië, kreeg de boodschap terug te keren naar waarvan u gekomen was en kwam u terug naar België waar u op 1 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende en uw zoon vervoegde. U stelt niet naar Libië terug te kunnen keren vanwege de oorlog, naar Marokko wenst u niet terug te keren omdat u er niemand meer heeft, behalve één zus die er wel nog woonachtig is, woont iedereen hier, zo geeft u aan.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende stukken neer: uw Libische familieboekje (met vertaling naar het Frans), geboorteverklaring van uw zoon (met vertaling naar het Frans), Libische verblijfsvergunning, geboorteakte zoon, registratie geboorte zoon bij Libische ambassade in Rabat en bijlage. Verder legt u nog een aantal medische attesten neer opgemaakt in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Zo legt u een aantal medische attesten neer en stelde u kort voor uw eerste persoonlijke onderhoud uit het ziekenhuis te zijn ontslagen, doch gaf uitdrukkelijk aan, expliciet hiernaar gevraagd, dat het afleggen van het gehoor geen probleem voor u stelde (CGVS 1 p.3). Ook liet u tijdens uw tweede onderhoud nergens blijken dat u niet in staat zou zijn het onderhoud te doen en dient er te worden vastgesteld dat er zich in de loop van uw beide persoonlijke onderhouden geen problemen hebben voorgedaan.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat, alhoewel u groot deel van uw leven in Libië heeft doorgebracht, uw vrees beoordeeld dient te worden ten aanzien van uw land van nationaliteit, met name Marokko.

Dient na uw beide persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS 1 dd.04.04.2019; CGVS 2 dd.15.05.2019) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt ten aanzien van Marokko een vrees te moeten koesteren zoals begrepen onder de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om onderstaande redenen.

U gevraagd of u in Marokko ooit problemen met de Marokkaanse overheid, instanties, politie of burgers hebt gehad, ontkent u dit. Gevraagd of u of leden van uw familie in uw thuisland ooit politiek actief zijn geweest, ontkent u andermaal (CGVS 1 p.4; CGVS 2 p.4). Uit deze antwoorden blijkt dan ook dat u in Marokko nooit problemen hebt ondervonden. U dan logischerwijze gevraagd of terug kunt naar Marokko, antwoordt u dat u daar niets te zoeken heeft en u er maar tot uw 19de heeft gewoond. 'Ik ging heel vroeg naar Libië en na het overlijden van mijn moeder wou ik niet meer terug naar Marokko'. Gevraagd naar de reden hiervoor antwoordt u 'ik heb zelf gekozen om niet naar Marokko terug te keren, maar na het overlijden van mijn man kon ik in Libië blijven wonen maar dan ga ik in de oorlog moeten leven, daarom heb ik het risico genomen langs de zee naar hier te komen'. Gezien dit geen antwoord is op de u gestelde vraag, werd u deze herhaald en stelde u 'Ik ben het (Libië) gewoon, mijn land is mooi, maar ik ben Libië gewoon'. Gevraagd of dit de enige reden is waarom u niet terug wenst te gaan naar uw land van origine, beaamt u dit (CGVS 1, p.7-8). Tijdens uw tweede onderhoud voegt u nog toe niemand meer te hebben in Marokko en herhaalt u het er niet meer gewoon te zijn. Erop gewezen dat u het eerder had over uw zus H.(...) die gescheiden is en alleen woont in Sidi Qassem, antwoordt u 'ja, dat klopt, maar alle andere zussen/ broer wonen hier in België' (CGVS 1 p.3; CGVS 2 p.4). Deze door u aangereikte redenen zijn louter persoonlijk van aard en hebben geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie. Daarenboven, en zoals reeds werd aangestipt, hebt u nog een zus H.(...) die woonachtig is in Sidi Qassem en met wie u een goed contact heeft (CGVS 1 p.3). Er is bijgevolg geen enkele reden waarom u bij een terugkeer naar uw land niet op haar steun zou kunnen rekenen.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko, temeer u expliciet aangeeft, en zoals reeds werd opgemerkt dat u nooit politiek actief bent geweest noch ooit problemen met iets of iemand zou hebben gehad (CGVS 1 p.4; CGVS 2 p.4). Uw verklaring dat u, gezien u intussen uw Marokkaanse paspoort bent kwijtgeraakt, onmiddellijk een nieuw paspoort zou krijgen zo u zich zou richten tot de ambassade, onderstreept deze appreciatie (CGVS 2 p.4).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties dienen u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te worden geweigerd.

De door u neergelegde stukken vermogen hier geen ander licht op te werpen vermits ze betrekking hebben op elementen die hier niet ter discussie staan. Wat betreft de door u neergelegde medische stukken dient opgemerkt dat deze geen uitstaans hebben met uw motieven.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw zoon, die intussen meerderjarig is geworden, een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen daar zijn vrees ten opzichte van zijn land van nationaliteit wordt beoordeeld, meer bepaald Libië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat uw zoon, S.(...) S.(...) K.(...) N.(...) (CG X; OV X), op basis van een andere nationaliteit de subsidiaire beschermingsstatus heeft bekomen. (...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, uit de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), uit de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en uit de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), voert verzoekster aan dat zij ernstige vervolgingen en bedreigingen heeft ondergaan in Libië, waar ze sinds haar jeugd woonde. Wegens de oorlog moest ze samen met haar zoon het land ontvluchten. Haar zoon heeft de Libische nationaliteit en geniet van de subsidiaire bescherming. Zijzelf kreeg echter een weigeringsbeslissing, wegens het feit dat ze Marokkaanse is. Verzoekster vreest naar eigen zeggen echter vervolgingen in geval van terugkeer naar Marokko omdat ze er als alleenstaande weduwe en onopgeleide vrouw een groot gevaar op systematische en zware discriminatie op vele verschillende vlakken loopt. Verzoekster behoort tot de sociale groep van de vrouwen in Marokko. Haar vrees valt aldus binnen de criteria van het Verdrag van Genève, aldus verzoekster, die te dezen ook verwijst naar rechtspraak van deze Raad (arrest nr. 56 736 van 24 februari 2011 en arrest nr. 156 041 van 4 november 2015). Verzoekster voegt hieraan toe dat objectieve bronnen bevestigen dat discriminatie tegen vrouwen in Marokko systematisch en diep verankerd is, dat 62,8% van de vrouwen slachtoffer worden van lichamelijk, psychisch, seksueel en economisch geweld, dat alleenstaande vrouwen en moeders in het bijzonder vaak in mensenonterende levensomstandigheden terecht komen, zonder baan en zonder sociale hulp en dat er in theorie dan wel financiële steun bestaat voor weduwen, doch dit in de praktijk onbestaand of onvoldoende is. Ter staving van haar betoogt citeert zij uit het *"Morocco 2018 Human Rights Report"* van *United States Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor*, uit het artikel *"Hey Sexy: long road ahead to combat sexual harassment in Morocco"* van *Middle East Eye* van 24 juli 2018, uit het rapport *"Morocco: New Violence Against Women Law"* van *Human Rights Watch* van 26 februari 2018 en uit het artikel *"Reportage: être veuve au Maroc"* van *Le Maroc des femmes* van 30 maart 2016.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zou oordelen dat zij niet in aanmerking komt voor erkenning van de vluchtelingenstatus, meent verzoekster dat haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangezien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar Marokkaanse nationaliteit niet betwist, zij voldoet aan alle voorwaarden, voorzien door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, en zij bovendien niet valt onder één van de wet voorziene uitsluitingsgevallen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schendingen van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet, uit de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en uit artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), erkent verzoekster dat zij in Marokko

geen politieke activiteiten heeft en zij er geen problemen met de regering heeft. Haar vrees houdt echter verband met haar profiel als alleenstaande vrouw en weduwe. Zij stelt dat ze uitgesloten zal worden van de arbeidsmarkt omdat geen werkgever haar als alleenstaande weduwe en moeder een baan zal geven, dit door de sterke discriminatie tegen vrouwen in haar positie. Verzoekster zal dus naar eigen zeggen geen inkomsten hebben en niet in staat zijn om voor zichzelf te zorgen. Ook zal ze niet kunnen voorzien in huisvesting. Haar zus, die zelf economische moeilijkheden heeft, kan haar niet opvangen. Verzoekster heeft bovendien geen sociaal netwerk meer in Marokko, aangezien zij sinds haar negentiende in Libië heeft verbleven. Zij lijdt ook aan tuberculose, wat haar sociale uitsluiting alleen maar zal doen toenemen. Ze zal ook niet in staat zijn om zich medisch te laten behandelen door een gebrek aan middelen. Verzoekster besluit dat zij als gevolg van de algemene sterke discriminatie op verschillende vlakken riskeert uitgesloten te worden van basisdiensten zoals huisvesting en medisch zorg en dat er voldoende objectieve elementen zijn die haar nauwkeurige en eenduidige verklaringen ondersteunen opdat haar asielrelaas als geloofwaardig kan beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“Hey Sexy: long road ahead to combat sexual harassment in Morocco”* van *Middle East Eye* van 24 juli 2018, het artikel *“Reportage: être veuve au Maroc”* van *Le Maroc des femmes* van 30 maart 2016, het *“Morocco 2018 Human Rights Report”* van *United States Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor*, het rapport *“Morocco: New Violence Against Women Law”* van *Human Rights Watch* van 26 februari 2018 en een medisch attest betreffende verzoeksters tuberculose.

2.4. Voorafgaande opmerking

Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. X). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven, doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel, dan wel de subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.5.1. Blijkens de bestreden wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zij in Marokko nooit problemen heeft ondervonden met de Marokkaanse overheid, instanties, politie of burgers, de door haar aangehaalde redenen waarom zij niet wenst terug te keren naar Marokko – zij heeft er maar tot haar 19de gewoond, zij is Libië gewoon, na het overlijden van haar moeder wilde zij niet meer terug naar Marokko, zij heeft niemand meer in Marokko en zij is het er niet meer gewoon – louter persoonlijk van aard zijn en geen uitstaans hebben met de vluchtelingenconventie, en zij daarenboven nog een zus heeft die woonachtig is in Sidi Qassem en met wie zij een goed contact heeft zodat er bijgevolg geen enkele reden is waarom zij bij een terugkeer naar haar land niet op steun van haar zus zou kunnen rekenen, (ii) zij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er in haar hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval zij zou terugkeren naar Marokko, temeer zij expliciet aangeeft dat zij nooit politiek actief is geweest, noch ooit problemen met iets of iemand zou hebben gehad en ook haar verklaring dat zij, gezien zij intussen haar Marokkaans paspoort is kwijtgeraakt, onmiddellijk een nieuw paspoort zou krijgen zo zij zich zou richten tot de ambassade, deze appreciatie onderstreept en (iii) de door haar neergelegde stukken betrekking hebben op elementen die niet ter discussie staan en de medische stukken geen uitstaans hebben met haar asielmotieven.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden

waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 juli 2019 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.7. Vooreerst wijst de Raad erop dat de nood aan bescherming, geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten blijkt dat zij over de Marokkaanse nationaliteit beschikt. Dienvolgens dient haar vraag tot internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Marokko. Dat zij jarenlang in Libië heeft gewoond, zij Libië samen met haar zoon is ontvlucht omwille van de oorlog en haar zoon op basis van zijn Libische nationaliteit de subsidiaire beschermingsstatus heeft bekomen, doen hieraan geen afbreuk. De Raad benadrukt te dezen dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters zoon werd beslist tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus doet niets af aan de appreciatie van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, die, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat volgt, geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt ten aanzien van Marokko, het land waarvan zij de nationaliteit bezit. Verzoekster dient gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

2.8.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeksters verklaringen en de door haar voorgelegde documenten niet toelaten om in haar hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/3, §2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Zoals er correct op wordt gewezen in de bestreden beslissing, haalde verzoekster tijdens haar beide persoonlijke onderhouds op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele concrete vrees aan ten aanzien van Marokko, hebben de door haar aangehaalde redenen waarom zij niet wenst terug te keren naar Marokko geen uitstaans met één van de vijf criteria van de vluchtelingenconventie, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging en heeft zij bovendien nog een zus die woonachtig is in Sidi Qassem en met wie zij een goed contact heeft zodat er dan ook geen enkele reden is waarom zij bij een terugkeer naar haar land niet op steun van haar zus zou kunnen rekenen: *“U gevraagd of u in Marokko ooit problemen met de Marokkaanse overheid, instanties, politie of burgers hebt gehad, ontkent u dit. Gevraagd of u of leden van uw familie in uw thuisland ooit politiek actief zijn geweest, ontkent u andermaal (CGVS 1 p.4; CGVS 2 p.4). Uit deze antwoorden blijkt dan ook dat u in Marokko nooit problemen hebt ondervonden. U dan logischerwijze gevraagd of terug kunt naar Marokko, antwoordt u dat u daar niets te zoeken heeft en u er maar tot uw 19de heeft gewoond. 'Ik ging heel vroeg naar Libië en na het overlijden van mijn moeder wou ik niet meer terug naar Marokko'. Gevraagd naar de reden hiervoor antwoordt u 'ik heb zelf gekozen om niet naar Marokko terug te keren, maar na het overlijden van mijn man kon ik in Libië blijven wonen maar dan ga ik in de oorlog moeten leven, daarom heb ik het risico genomen langs de zee naar hier te komen'. Gezien dit geen antwoord is op de u gestelde vraag, werd u deze herhaald en stelde u 'Ik ben het (Libië) gewoon, mijn land is mooi, maar ik ben Libië gewoon'. Gevraagd of dit de enige reden is waarom u niet terug wenst te gaan naar uw land van origine, beaamt u dit (CGVS 1, p.7-8). Tijdens uw tweede onderhoud voegt u nog toe niemand meer te hebben*

in Marokko en herhaalt u het er niet meer gewoon te zijn. Erop gewezen dat u het eerder had over uw zus H.(...) die gescheiden is en alleen woont in Sidi Qassem, antwoordt u 'ja, dat klopt, maar alle andere zussen/ broer wonen hier in België' (CGVS 1 p.3; CGVS 2 p.4). Deze door u aangereikte redenen zijn louter persoonlijk van aard en hebben geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie. Daarenboven, en zoals reeds werd aangestipt, hebt u nog een zus H.(...) die woonachtig is in Sidi Qassem en met wie u een goed contact heeft (CGVS 1 p.3). Er is bijgevolg geen enkele reden waarom u bij een terugkeer naar uw land niet op haar steun zou kunnen rekenen.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko, temeer u expliciet aangeeft, en zoals reeds werd opgemerkt dat u nooit politiek actief bent geweest noch ooit problemen met iets of iemand zou hebben gehad (CGVS 1 p.4; CGVS 2 p.4). Uw verklaring dat u, gezien u intussen uw Marokkaanse paspoort bent kwijtgeraakt, onmiddellijk een nieuw paspoort zou krijgen zo u zich zou richten tot de ambassade, onderstreept deze appreciatie (CGVS 2 p.4)."

In het verzoekschrift voert verzoekster *a posteriori* een aantal bijkomende redenen aan waarom zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Zo betoogt verzoekster dat zij behoort tot de sociale groep van de vrouwen in Marokko en dat zij in geval van terugkeer als alleenstaande weduwe en onopgeleide vrouw een groot risico op systematische en zware discriminatie op verschillende vlakken loopt. Zij haalt informatie aan waaruit moet blijken dat discriminatie tegen vrouwen in Marokko systematisch en diep verankerd is, dat 62,8% van de vrouwen slachtoffer worden van lichamelijk, psychisch, seksueel en economisch geweld, dat alleenstaande vrouwen en moeders in het bijzonder vaak in mensenonterende levensomstandigheden terecht komen, zonder baan en zonder sociale hulp en dat er in theorie dan wel financiële steun bestaat voor weduwen, doch dit in de praktijk onbestaand of onvoldoende is. Verzoekster besluit op basis van deze informatie dat ze uitgesloten zal worden van de arbeidsmarkt, dat zij dus geen inkomsten zal hebben en niet in staat zal zijn om voor zichzelf te zorgen, dat zij evenmin zal kunnen voorzien in huisvesting, dat zij door een gebrek aan middelen ook niet in staat is om zich medisch te laten behandelen, dat haar tuberculose haar sociale uitsluiting ook alleen maar zal verergeren en dat zij als gevolg van de algemene sterke discriminatie op verschillende vlakken aldus riskeert uitgesloten te worden van basisdiensten zoals huisvesting en medisch zorg. Zij wijst er voorts op dat haar zus, die zelf economische moeilijkheden heeft, haar niet kan opvangen en dat zij verder geen sociaal netwerk meer in Marokko.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster doorheen haar opeenvolgende verklaringen in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van deze thans in het verzoekschrift aangehaalde asielmotieven. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster is om voor de diverse asielinstanties de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen nodig voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het is niet ernstig dat verzoekster *a posteriori* een aantal nieuwe gegevens te berde brengt en hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich er ten gepaste tijde geen rekenschap van zou hebben gegeven of hiernaar geen deugdelijk onderzoek zou hebben gevoerd.

Bovendien haalt verzoekster in haar verzoekschrift geen enkel concreet element aan dat kan staven dat zij omwille van haar profiel als alleenstaande vrouw en weduwe een individuele vrees voor vervolging dient te koesteren dan wel dat zij om deze reden in geval van terugkeer naar Marokko een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Zij beperkt zich in hoofdzaak tot een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels over discriminatie en (familiaal) geweld ten aanzien van vrouwen in Marokko, hetgeen bezwaarlijk kan volstaan om aan te tonen dat ook verzoekster bij terugkeer naar Marokko in een dergelijke situatie zou terechtkomen of aan een dergelijke behandeling zal worden onderworpen. Verzoekster, die blijkens haar verklaringen in Marokko nooit enig probleem heeft gekend met wie dan ook, maakt op geen enkele wijze *in concreto* aannemelijk dat een terugkeer naar Marokko haar fysieke integriteit in gevaar zou brengen. De Raad merkt daarenboven op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar zus H. een gescheiden vrouw is, die alleen woont in Sidi Qassem en er in een sinaasappelen fabriek (verpakken in een magazijn) werkt (administratief dossier, stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 4 april 2019, p. 3-4, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 15 mei 2019, p. 4). De door verzoekster in het verzoekschrift geschetste situatie van (alleenstaande) vrouwen in Marokko belet haar zus dus alvast niet om als gescheiden vrouw zonder problemen haar leven uit te bouwen, te werken en in haar levensonderhoud te voorzien. Blote beweringen en speculaties van harentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoekster dan ook niet *in concreto* aan

dat zij als alleenstaande vrouw en weduwe zal worden uitgesloten van de arbeidsmarkt, en bijgevolg evenmin dat zij omwille van een gebrek aan inkomsten niet in staat zal zijn om voor zichzelf te zorgen, niet zal kunnen voorzien in huisvesting en geen medische behandeling zal kunnen betalen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij van haar viertiende tot haar negentiende in Marokko in de landbouw werkte, dat zij ook in Libië steeds heeft gewerkt, onder andere in een café, en dat zij er zelfs na de dood van haar echtgenoot in slaagde om zich te redden, voor zichzelf en haar zoon te zorgen en haar leven in Libië, ook in afwezigheid van familie, verder te leiden (administratief dossier, stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 4 april 2019, p. 4 en p. 7; stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 15 mei 2019, p. 3). De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoekster zich steeds zelfredzaam heeft getoond en steeds in staat is gebleken om in haar levensonderhoud te voorzien. Zij moet dan ook in staat worden geacht om dit opnieuw te doen in het land waarvan zij de nationaliteit draagt en waar zij blijkens haar verklaringen nooit problemen heeft gekend. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing reeds terecht op gewezen dat verzoekster een goed contact heeft met haar zus en er dan ook geen enkele reden is waarom zij bij een terugkeer naar Marokko niet op steun van haar zus zou kunnen rekenen. De loutere stelling in het verzoekschrift dat haar zus haar niet kan opvangen omdat zijzelf economische moeilijkheden heeft, wordt op geen enkele manier onderbouwd en kan deze appreciatie dan ook niet ombuigen. Er kan overigens niet worden ingezien waarom verzoekster niet in staat zou zijn om in Marokko een breder netwerk op te bouwen. De Raad wijst er ten overvloede nog op dat socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, zijn er *in casu* geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in verzoeksters hoofde suggereren.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat sociale uitsluiting en discriminatie ten opzichte van alleenstaande vrouwen/moeders/weduwes en/of vrouwen in het algemeen, ofschoon moreel verwerpelijk en afkeurenswaardig, op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden gekwalificeerd als een systematische en persoonsgerichte vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband nog dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of reëel risico op het lijden van ernstige schade inhoudt. Om tot de toekenning van internationale bescherming te leiden moeten de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt en waartegen de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekster maakte doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en zij brengt ook met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Marokko persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In zoverre verzoekster nog voorhoudt dat haar vrees verbonden is aan het behoren tot een sociale groep *“van de vrouwen in Marokko en specifiek, tot de groep van de Marokkaanse vrouwen die beschouwd (worden) als kwetsbaar”*, kan zij niet worden gevolgd. De groep waarbij verzoekster zich indeelt, beantwoordt niet aan de definitie van sociale groep, zoals bepaald in artikel 48/3, §4, d), van de Vreemdelingenwet. Immers, het Hof van Justitie heeft reeds uitdrukkelijk overwogen dat een groep als een specifieke sociale groep wordt aangemerkt als voldaan is aan de twee cumulatieve voorwaarden van dit artikel, hetgeen betekent dat aan beide voorwaarden moet zijn voldaan (HvJ 7 november 2013, nrs. C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z., pt. 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, pt. 89). Ten eerste moeten de leden van de groep een *“aangeboren kenmerk”* vertonen of een *“gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden”*, of een kenmerk of geloof delen *“dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”* (eerste voorwaarde). Ten tweede moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als *“afwijkend”* wordt beschouwd (tweede voorwaarde).

2.8.2. De door verzoekster voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Haar Libische familieboekje, de geboorteverklaring van haar zoon, haar Libische verblijfsvergunning, de geboortekte van haar zoon en de registratie van de geboorte van haar zoon bij de Libische ambassade in Rabat en bijlage betreffen elementen die niet ter discussie staan.

Verzoeksters medische problemen, gestaafd aan de hand van verschillende medische attesten, houden op zich geen verband met de criteria, bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen, vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoekster dient zich voor de beoordeling van haar medische problematiek te richten tot de daartoe geëigende procedure, *i.c.* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.8.3. In de mate verzoekster nog voorhoudt dat haar het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden, gesteld door artikel 48/6, §4, van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen. Verzoekster toont voor het overige geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen. Een schending van artikel 4 van het Handvest wordt bijgevolg evenmin aangetoond.

2.9. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Gelet op het voorgaande, kan evenmin een schending worden vastgesteld van artikel 41 van het Handvest, dat voorziet in het recht op behoorlijk bestuur.

2.11. In zoverre verzoekster nog de artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Waar verzoekster nog de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoekster met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 van het EVRM.

2.13. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.14. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M.-C. GOETHALS